

תכנון נוף בישראל

איפה נטייל כשיחיו פה 30 מיליון תושבים?

הגידול המהיר בילודה מחייב אותנו למצוא פתרונות יצירתיים לשטחים פתוחים

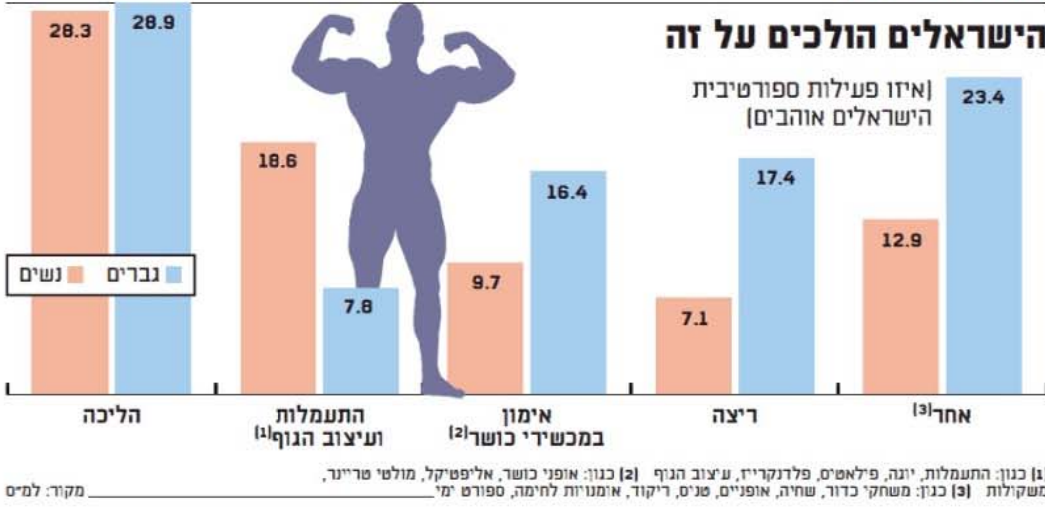


ד"ר גיל הרצ'קוביץ

מצצוע אדריכלות הנוף עוסק בתכנון מרחבים פתוחים ציבוריים כמו: כיכרות, רחובות, טיילות, שמורות טבע ומרחבים פתוחים פרטיים, כמו, חצרות וגינות של מבני מגורים. המקצוע עוסק בררכים שונות של תכנון היחסים שבין המבנים לקרקע ולנוף, ובין האדם לטבע, או לטביבה הבנייה. בשנים האחרונות "נהגה" מקצוע אדריכלות הנוף משגשג ומהדרחבת תחומי הפעולה שלו. אדריכלי הנוף משפיעים בתחומי תכנון ועיצוב רבים. הם מעורבים כמעט בכל תוכנית סטטוטורית משמעותית, המוגשת לוועדות הארציות והמחוזיות לתכנון ובנייה. מספר אדריכלי הנוף הפעילים בארץ הוא כ-500. שיעור הילודה הגבוה בישראל, המתבטא בקצב גידול אוכלוסין מהיר מאוד, מצביע כי בשנת 2050 יהיה מספר התושבים במדינה קרוב ל-15 מיליון, ובסוף המאה - קרוב ל-30 מיליון תושבים. כתוצאה מכך, כמות השטח הבנוי תגדל משמעותית. האזורים הבנויים יהיו צפופים יותר, וכמות השטחים הפתוחים תקטן מאוד. לכן, עלינו מטילת גם החובה לשכנע את קובעי המדיניות בתחום התכנון הבנייה - לתת את הרעת על בעיית הצפיפות המופשטת, ולהבטיח כי ייוותרו בארץ שטחים פתוחים איכותיים ולא פגועים. לאור הצורך הגדל בבנייה, נראה כי לקראת סוף המאה הזו, כמות השטחים הפתוחים תקטן מאוד וכי השטח הבנוי ילך ויצטופף - מגרשים פנויים ייבנו, מבנים נמוכים ייהרסו ויחולפו בגבוהים יותר, כמות האזורים הנפלטים ויהיו האזורים ילכו ויגדלו. במבנים חדשים אפשר ליצור מעט מאוד מקומות נחיה. אם הזימים ירצו להוסיף מקומות נחיה, הם ישלמו לרשות המקומית כופר נחיה. נתיבי נסיעה לתחבורה ציבורית יהיו חלק בלתי נפרד מהמבנים האזורים, וכמות הנתיבים

גרף אחד ביום

הישראלים הולכים על זה



1] כנון: התעמלות, יוגה, פילאטיס, פלדנקרייז, עיצוב הגוף [2] כנון: אופני כושר, אליפטיקל, מולטי טריינר, משקולות [3] כנון: משחקי כדור, שחיה, אופניים, טניס, ריקוד, אימונים לחימה, ספורט ימי

הפעילות הספורטיבית שהישראלים הכי אוהבים זה ללכת, ללא כל הבדל מגדרי. בתוך ענפי הספורט עצמם ישנה שונות מגדרית, עם העדפה גברית למשקולות ולריצות, והעדפה נשית לחוגים ולעיצוב הגוף

שביתה במכללות

בעד המרצים, אבל נגד השבתת הלימודים

זה שבועיים שלא מתקיימים שיעורים והסטודנטים, שאמורים לעמוד לצד המורים - נפגעים



פרופ' עמרי יולין

השבועיים כבר שובת הסגל האקדמי במכללות הציבוריות בישראל. אני בהחלט מסכים עם טענות המרצים, אולם מתנגד לשביתה. לא זה הדרך. אין שום הצדקה לכך שמרצה באוניברסיטה ציבורית ירוויח אגורה יותר ממרצה במכללה ציבורית. המרצים לא פחות חשובה ובודאי שלא פחות קשה מהקולגות שלהם באוניברסיטאות. כל מי שמגיע אלינו, בין אם מהפריפריה ובין אם מן המרכז, חדרו בשליחות החברתית הכרוכה בלימודים ומנווטים בעוטף עזה או בגבול הלכנון, מבלי להתפשר כהוא זה על הרמה האקדמית והחוויה הסטודנטאלית. והנה, מוגע שהם נכנסים לשערי המכללה, כל הסטודנטים מתקדמים זה לצד זה ומסיימים את הלימודים עם היכרות טובה יותר של החברה הישראלית על כל גווניה, עם ניסיון משמעותי שצברו בפרויקטים חברתיים ובמרכז היומיות, ועם תעודה שפותחת להם שערים לקריירה מקצועית המקדמת את השוויון בחברה הישראלית. הראיות לכך רבות. אחוז המעבר של בחינות לשכת עורכי הדין ולשכת רואי החשבון בחלק מהמכללות זהה לזה של בוגרי האוניברסיטאות; בוגרי קולנוע וזוכים בפרסים

יקרי ערך (האופה מברלין, סלאח פה זה ארץ ישראל, סדרת הטלוויזיה רון ועוד יצירות רבות); בוגרי המחלקה לתקשורת מאכלסים את כל ערוצי התקשורת בארץ, וישנן עוד דוגמאות רבות לעשייה המתרחשת במכללות בישראל. ההישגים הללו אינם באים משמיים. הדבר נובע ממאמץ



אין הצדקה לכך שמרצה באוניברסיטה ירוויח יותר ממרצה במכללה. המרצים עבודה לא פחות חשובה

אדיר של מרצים מחויבים ומההתלהבות העצומה שלהם למשימה, התלהבות שהם מצליחים להרביק בה את הסטודנטים. לכן, אין שום הצדקה לכך שמרצה במכללה ירוויח אגורה פחות ממרצה באוניברסיטה. בודאי כשמדובר במרצה במכללה היושבת בפריפריה, בעוטף עזה או על גבול הלכנון, אנב, בתחומים אחרים כחרה המדינה להעניק שכר גבוה יותר

למורים ורופאים שעוברים בפריפריה. אני לא רואה שום הצדקה לכך שבמכללות ספיר או במכללות ציבוריות אחרות היחס יהיה הפוך. ואולם שביתה אינה הדרך. בין הצדדים התקיים בעבר משא ומתן ונתחם הסכם עקרונות שאותו יש לכבד. חשוב מכך: המאבק על תנאי השכר של המרצים במכללה אינו אינטרס בלעדי של המרצים. זהו גם אינטרס מובהק של הנהלת המכללות. בשלב זה, לאחר שנחתם הסכם עקרונות, המאבק לא צריך לעומתית, אלא צריך להתנהל באמצעות מסע שכנוע תקשורתי ופוליטי, מסע שבו ההנהלות של המכללות, הסטודנטים והמרצים נמצאים באותו צד של המתרס, ומנסים לשכנע את הממשלה בצדקת טענותינו. אני קורא למרצים לחזור ללמור; ולממשלת ישראל אני קורא להתבונן על הסוגיה מן ההיבט הרחב של קידום השוויון החברתי בארץ והתועלת הכלכלית והחברתית העצומה שמייצרות המכללות לחברה הישראלית, ולא רק מן ההיבט של ההוצאה על שכר המרצים.

הכותב הוא נשיא המכללה האקדמית ספיר